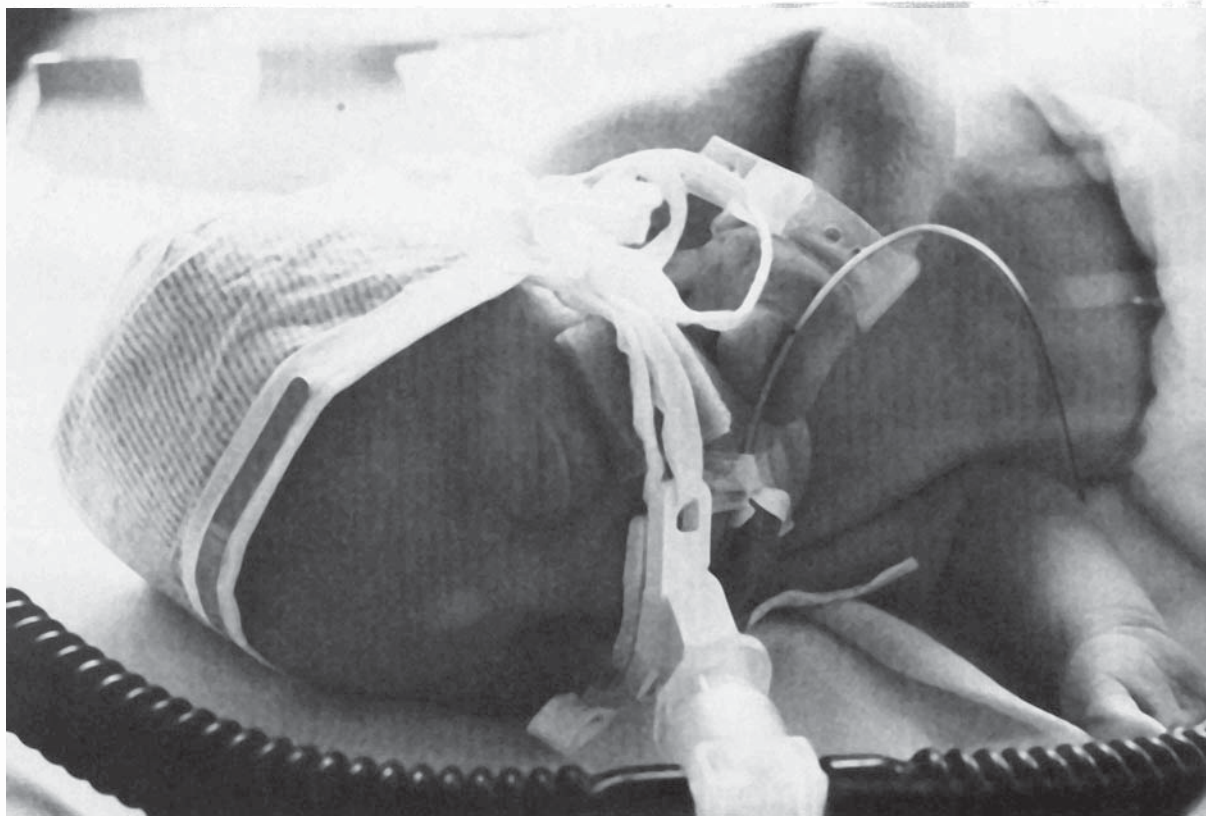

Jenny, 3 dagar

Karin, mamma till Jenny 9 år

"Jenny var vårt första, mycket efterlängtade barn. Under hela min uppväxt har jag hållit på med ungar, katter, hundar och hästar. När jag äntligen blev med Jenny hade Anders och jag varit tillsammans i 14 år och försökt få barn under en tid.

Jag misstänkte att något var fel på barnet jag väntade under de senaste månaderna av graviditeten. När Jenny till sist togs ut med kejsarsnitt mådde hon väldigt dåligt och kämpade för sitt liv i en kuvös.

"Något är fel" sa läkarna, "något allvarligt, men vi vet inte vad".

Vi hade bara en enda tanke i huvudet: Mätte hon klara sig!

Personalen på det lilla sjukhuset var fantastisk och vi var hos Jenny hela tiden.

När vi sedan efter en hjärtoperation och tre veckor senare fick beskedet (på ett fint sätt, helt enligt "regelboken") om hennes svåra handikapp kändes det faktiskt inte särskilt dramatiskt. Läkaren trodde nog att vi inte hade förstått eftersom vi inte reagerade speciellt, så vi fick informationen två gånger. En person satt hos oss och Jenny om vi plötsligt skulle bryta ihop. Men för oss var det viktiga att vi äntligen hade

fått ett barn, och att barnet hade överlevt. Och resten fick vi väl försöka klara av. Vi anmälde oss till FUB och läste allt vi kom åt om handikapp.

Nu har vi kämpat oss igenom nio års "vardag med flerhandikapp". Det hade vi aldrig någonsin gjort utan det stöd och den hjälp vi fått från habilitering, sjukvård, barnomsorg, skola och avlösning. Och från alla andra som stött oss på olika sätt i vårt arbete att ta hand om Jenny.

Till er med små barn vill jag säga – förtvivla inte, det blir bättre! När Jenny var två år kräcktes hon jämt och sov aldrig. Nu har hon slutat kräkas, är en glad och förnöjsam tjej som vill krama alla och skrattar åt det mesta. Fast sover, det gör hon fortfarande inte särskilt mycket...."

**"Förtvivla inte -
det blir bättre!"**